

10. Almond G.A., Verba S. The civic culture: Political attitudes and democracy in five nations. – Princeton, New Jersey: Princeton University Press, 1963. – 562 p.

11. Garlicki J. Kultura polityczna młodzieży studenckiej / J.Garlicki. – Warszawa: PWN, 1991. – 322 s.

12. Milanowska E., Milanowski W. Problemy kształtowania kultury politycznej młodzieży / E.Milanowska, W.Milanowski // Edukacja Polityczna. – 1986. – № 9. – S.187–206.

13. O programie Młodzi głosują [Elektronnyj resurs] / Centrum Edukacji Obywatelskiej – Rezhym dostępu: <http://www.ceo.org.pl/pl/mlodzi/news/mlodzi-glosuja-opis-akcji> – Nazwa z ekranu.

Dunets V.B., PhD–student, National Pedagogical Dragomanov University (Ukraine, Kiev), dunets_v@mail.ru

Formation of the political youth culture in Ukraine after the events of Maidan 2013–2014

In the context of the democratization of Ukrainian society after the events of Maidan 2013–2014, the article focused on the direction of the formation process of a democratic political culture of Ukrainian youth. The importance of taking into account the historical experiences of the Ukrainian people, and the challenges of our political culture for the formation of young people was emphasized. Civic education and youth movement was considered as an environment where young people, on the basis of acquired knowledge, determine the values and political orientations that shape political behavior. International experience, including the Polish example, to implement the concept of civic education was presented. The use of e–democracy mechanisms to involve youth in the political process was proposed. In conclusion, the principles and spheres of the formation process of the political youth culture in Ukraine were given.

Keywords: political culture, democracy, youth, formation, history, modernity, civic education, youth movement.

Дунец В.Б., аспирант, Национальный педагогический университет им. М. П. Драгоманова (Украина, Киев), dunets_v@mail.ru

Формирование политической культуры молодежи в Украине после событий Майдана 2013–2014 годов

В контексте нового этапа демократизации украинского общества после событий Майдана 2013–2014 годов, в статье определены направленность и границы процесса формирования демократической политической культуры украинской молодежи. Подчеркнута важность учета исторического опыта украинского народа и вызовов современности для формирования политической культуры молодежи. Гражданское образование и молодежное движение рассмотрено как среды, где молодой человек на основании полученных знаний определяет ценностно–политические ориентации и формирует политическое поведение. Представлен международный опыт, в частности пример Польши, по реализации концепции гражданского образования. Предложено использовать механизмы электронной демократии для привлечения молодежи в политические процессы. В заключении выделены zásady и сферы формирования политической культуры молодежи в Украине.

Ключевые слова: политическая культура, демократия, молодежь, процесс формирования, история, современность, гражданское образование, молодежное движение.

* * *

УДК 327.5/.7

Жекало Г. І.
аспірантка кафедри політології, Прикарпатський національний університет ім. Василя Стефаника (Україна, Івано–Франківськ), anja1712@ukr.net

МІЖНАРОДНІ ОРГАНІЗАЦІЇ У ПОЛІТИЧНИХ ПРОТИРІЧЧЯХ ТА КОНФЛІКТАХ СУЧАСНОЇ УКРАЇНИ: КОНЦЕПЦІЯ ДОСЛІДЖЕНЬ

Підтримання норм та принципів міжнародного права, гарантіями яких в сучасних умовах виступають міждержавні організації є однією із фундаментальних цінностей нашої держави. Проте в останні десятиліття українське суспільство переживає найбільш важливу і водночас трагічну сторінку своєї історії, яка насичена різноманітними протиріччями та суперечностями. Тому роль цих міждержавних інституцій у внутрішньополітичному житті держави а точніше у внутрішньополітичних конфліктах є досить актуальною та важливою. Тож головною метою автора виступає дослідження значення міжнародних організацій у політичних протиріччях в Україні, які мали місце в ХХІ столітті.

Ключові слова: внутрішньополітичний конфлікт, міжнародні організації, глобалізація, норми та принципи міжнародного права.

Упродовж останніх років спостерігається стійка тенденція зниження кількості міждержавних конфліктів, проте зростає число внутрішніх та інтернаціоналізованих. Україна в цьому плані не виняток, адже починаючи з ХХІ століття політичне життя в нашій державі насичене різноманітними протиріччями, суперечностями та кризовими ситуаціями. А в зусиллях із забезпечення світового порядку та миру останнім часом зростає вага регіональних альянсів, груп держав, міждержавних інституцій.

Розглядаючи питання про роль міжнародних організацій у внутрішньополітичних протиріччях в Україні, перш за все потрібно вирішити яке відношення міжнародна спільнота має до України та яким чином міжнародні інституції можуть впливати на ті чи інші проблеми в державах. Так із впевненістю можна сказати, що зараз в епоху глобалізації велику роль у міжнародних відносинах відіграють не окремі держави, а групи держав, які утворюють міждержавні організації. Міжнародні організації на даний момент є найважливішими суб'єктами міжнародної діяльності. Вони відіграють значну роль не тільки у зовнішній політиці а й у внутрішній. Адже у міжнародних відносинах протистоять два процеси: міжнародні конфлікти та міжнародне співробітництво. І міжнародне співробітництво розцінюється як співпраця держав, які утворюють міжнародні інституції за для вирішення як міжнародних так і внутрішніх конфліктів та за для досягнення балансу інтересів між конфліктуєчими сторонами.

Міжнародні відносини ґрунтуються на двох основних принципах: силі і праві. Принцип права передбачає, що національна держава у міжнародних відносинах не лише повинна розраховувати на свою силу, а й дотримуватися норм міжнародного порядку. Нинішній міжнародний порядок ґрунтується на принципах і нормах міжнародного права, зафіксованих у статуті ООН, документах Гельсінського заключного акту, Паризької хартії для нової Європи, а також документів засідань Наради з безпеки та співпраці в Європі (ОБСЄ). Сутність міжнародного порядку виражено у таких принципах: повага до державного суверенітету і державної рівності; незастосування сили чи погрози силою; непорушність кордонів і територіальна цілісність держави; мирне врегулювання спорів; повага прав і свобод людини; право націй на самовизначення; сумлінне виконання міжнародних зобов'язань; невтручання у внутрішні справи [1].

Тому міжнародні організації часто порівнюють зі світовими урядами. Адже вони виконують важливі функції як для забезпечення міжнародної стабільності та добробуту а також мають право вжиття санкцій у відношенні щодо окремих держав. Звичайно міжнародні інституції не мають права втручатись у внутрішні справи держав, проте, якщо всередині держави порушуються принципи міжнародного порядку чи нехтують правами та обов'язками людей, то міжнародна спільнота не може залишити це поза своєю увагою.

Україна співпрацює з міжнародними організаціями в різних форматах і якостях (повноправний член, кандидат на членство, партнер, спостерігач, контрибутор). Членство в 75 міжнародних організаціях може слугувати підтвердженням добрих намірів політичного

керівництва держави співпрацювати з усіма заінтересованими партнерами. Водночас Україна покладає великі надії на зміцнення власних спроможностей забезпечення національної безпеки, протидії сучасним викликам і загрозам за рахунок механізмів міжнародного співробітництва та залучення допомоги міжнародних організацій [7, с. 4].

Україна як незалежна суверенна держава дотримується норм міжнародного права та бере участь у підтримці міжнародної стабільності, тому питання дослідження ролі міжнародних організацій у політичних конфліктах всередині держави є досить актуальним. Актуальність даного питання також підтверджується останніми конфліктними подіями в Україні.

Актуальність цієї проблеми приводить нас до основних цілей, які необхідно досягнути у ході дослідження. Це перш за все визначити особливості політичних протиріч в сучасній Україні, дослідити вплив міжнародних організацій на ті чи інші внутрішньополітичні конфлікти а також охарактеризувати роль міждержавних інституцій у політичних конфліктах в Україні.

Говорячи про дослідженість даного питання, то варто сказати, що в наш час проблема політичного конфлікту є досить актуальною і спрямовує на подальші опрацювання як зарубіжних, так і вітчизняних науковців. Політичні конфлікти та проблеми притаманні кожній державі та міжнародній спільноті, тому кількість дослідників із даної тематики досить значна. Тобто, можна сказати, що із насиченим емпіричним досвідом, тобто із масштабними політичними потрясіннями зростає й обсяг теоретичної інформації про конфлікти.

Серед українських дослідників цієї проблеми можна виділити Н.Пилат, О.Ставицьку, В.Литвина, М.Годієнка, І.Станкевича, Л.Герасіну, М.Панова, І.Бекешкіну та ін. В їхніх працях досліджується явище політичного конфлікту в різних його проявах та формах, а також причини виникнення та способи їх розв'язання. Досить багато дослідників зосередили свою увагу на окремі протиріччя чи конфлікти. Так наприклад, проблему революційних подій в Україні в 2004 році висвітлювали у своїх працях такі дослідники як В.Гадяцький, Ю.Мацієвський, Ю.Тишкун, О.Сушко. Вивченням конфліктів займаються в Інституті соціології НАН України, Інституті стратегічних досліджень, Українському незалежному центрі політичних досліджень та в інших наукових центрах.

Незважаючи на значну кількість публікацій з окремих аспектів даної проблеми, практично відсутні комплексні політологічні дослідження, які б пояснювали роль міжнародних інституцій у вирішенні внутрішньодержавних протиріч. Також варто зауважити що ми живемо в період глобальних змін та трансформацій. Як міжнародна обстановка, так і внутрішньодержавні обставини змінюються швидкими темпами. Проте конфлікти та протиріччя мають місце в будь-якому суспільстві та в будь-який час. Україна в цьому плані не виняток.

Починаючи з XXI ст. внутрішньополітична обстановка в нашій державі насичена протиріччями різних рівнів та з різних аспектів. Отримавши незалежність

українці не зуміли відстояти до кінця та підняти рівень держави до того рівня, якого ми дійсно заслуговуємо. Бо хто б міг подумати, що держава, яка знаходиться на перехресті світових торгових шляхів, яка багата на різноманітні корисні копалини, яка насичена різними традиціями та багатуо культурою та в якій проживають найцінніші інтелектуальні кадри може опуститись практично до рівня країн третього світу. Головна причина наших негараздів полягає перш за все в тому, що держава потрапила до рук олігархів та сімейних кланів, які розграбовували державу по кусочках. Але не обійшлося тут і без самих українців, головна вина яких полягає у тому, що вони не можуть відстояти своє право на краще життя вже протягом двадцятиріччя. Нашу державу можна порівняти з сім'єю. Якщо в сім'ї довгий час негаразди та брак коштів, тоді і члени сім'ї починають конфліктувати між собою. Така ж сама ситуація в державі. Не вирішуючи проблеми, які приходять одна за другою, всередині держави виникають протиріччя, які поглиблюються та переростають в конфлікти.

Розходження інтересів часто виникає на ґрунті того, що одна сторона зазнає невдачі в досягненні своїх домагань. Це стосується новітньої історії України, яка пронизана гіпертрофованою конфліктністю. Брак національної свідомості, низький рівень політичної культури, надмірні амбіції лідерів та їхні патологічні інстинкти до влади як засобу особистого збагачення моделюють конфлікти деструктивного характеру, загрожують деконструкції політичної системи і знищення національної держави [3, с. 10].

Якщо люди невдоволені умовами свого життя, які створюються хибною політикою існуючої влади, вони повинні піти на усвідомлений конфлікт з діючим режимом, інакше їм досить складно змінити ситуацію на краще. Зразком такого усвідомленого конфлікту була Помаранчева революція [3, с. 10]. Досить багато дослідників ці події в нашій державі навіть не називають революцією, а часто охарактеризовують їх як мирні виступи населення проти фальсифікацій на президентських виборах, а також проти корупції, несправедливості та за зміну правлячої еліти та політичного режиму. Політолог А.Гальчицький вважає, що листопадові події 2004 року в Україні були початком соціальної революції і за своїм змістом є другим, демократичним етапом суспільних перетворень. Перший етап, слід вважати, тривав з 1991 до 2004 року [8]. Т.Кузьо вважає, що "Помаранчева революція" поєднала три революції в одній: національну, демократичну і антикорупційну [9].

Оскільки проблемою нашого дослідження виступає саме роль міжнародної спільноти у протиріччях в Україні, то потрібно сказати, що після повністю сфальсифікованого другого туру президентських виборів переконлива реакція українського суспільства підштовхнула лідерів Заходу до швидкої реакції. ЄС, Парламентська асамблея Ради Європи, НАТО, ОБСЄ та інші країни й міждержавні структури, за інформації своїх спостерігачів за виборами в Україні, задекларували невизнання офіційних результатів, що не відповідали, на їхню думку, справжньому вибору українського народу. Практично єдиними, хто не побачив фальсифікацій у другому турі президентських виборів, були учасники Місії міжнародних

спостерігачів від СНД. Вибірчий процес в Україні став головною темою для розгляду на конференції Організації з безпеки та співробітництва в Європі у Софії та на саміті Росія – ЄС у Гаазі. Як вважає О.Сушко “схоже, уперше за декілька років уся Європа, Сполучені Штати та авторитетні міжнародні організації виступили зі спільною позицією щодо події такої непересічної ваги” [4].

Помаранчева революція в Україні допомогла людям з країн Центрально–Східної Європи опосередковано повернути дух своїх громадянських рухів 1980–х років. Багато політиків з Польщі, Німеччини, Нідерландів, Словаччини Чехії та інших європейських держав їздили на Майдан Незалежності, щоб якимось підтримати українців. Європейські інститути заявляли про свою підтримку. Свідченням цього стало те, що 13 січня Європейський парламент проголосував більшістю, а саме кількістю 467 голосів за резолюцію, що закликала приділити Україні “чітку європейську перспективу, що може призвести до членства в ЄС”. Хоча голосування мало рекомендаційний характер, *The Financial Times* заявила, що воно “було явною ознакою того, що двері в ЄС для Києва відчинені” [5].

Згідно опитувань, які провів Фонд “Демократичні ініціативи”, більшість експертів вважають, що завдяки Помаранчевій революції відбулася активізація зацікавленості Україною та українським суспільством у світі; був чітко визначений європейський пріоритет зовнішньої політики; Україна мала значний шанс посилити свою вагу та роль на міжнародному стратегічному просторі [10]. Помаранчева революція чітко виявила бажання української нації стати частиною Заходу: громадяни поводити себе так як годиться поводитись європейцям, захищаючи права та принципи, які складають ціннісний фундамент Європейської спільноти. Це прагнення українці показали і під час подій 2013–2014 років.

У період кінця 2013 – 2014 років в Україні розгортається найтриваліший і найгостріший суспільно–політичний конфлікт за весь період її існування, що веде свій відлік від розпаду СРСР у 1991 році і заснування нових держав. В цей час мають місце історичні події, які несуть у собі не просто задум заміни політичної команди у владі, але претензію на зміну порядку суспільних відносин. Йдеться не лише про протидію команді президента України В.Януковича чи йому персонально, що могло би бути вписано у сценарій суто політичної боротьби, а про більше – заявку на відмінний від нинішнього (олігархічно–корупційного) суспільний порядок за умови збереження територіальної цілісності й державного суверенітету України. На думку фахівців Українського незалежного центру політичних досліджень – це небувалий в історії новітньої України суспільно–політичний конфлікт, який є гострою фазою тривалої кризи, в основі якої лежить неспроможність держави забезпечувати умови для розвитку суспільства та невідповідність характеру держави суспільному запиту [2, с. 2].

Події в Україні в період 2013–2014 років насичені величезними протиріччями та суперечностями. Розпочалось все із відхиленням команди Януковича від європейського напрямку інтеграції, тобто від відмови підписувати Угоду про асоціацію із ЄС. Це масово обу-

рило людей, особливо молодь і вони вийшли на вулиці, щоб показати свій вибір та своє прагнення. Проте за наказом влади їх було жорстоко побито і розігнано. Це сколихнуло увесь світ, тому що згідно норм та принципів міжнародного права немає місця тому факту щоб населення, яке мирно відстоює свою позицію не тільки не було почутим, але й жорстоко побитим. Одразу після побиття студентів на Майдані Незалежності пролунали заяви міжнародних організацій та окремих держав, які засуджували жорстокі дії влади. Так 10 січня 2013 року на сторінках видання “EU Observer” європейські політики засуджують політику української влади та обіцяють об’єднати зусилля європейських держав та США щоб ввести санкції проти Януковича та його близьких прибічників. “Вони (правлячий клан Януковича – “EU Observer”) є доведеними брехунами і бандитами”, – пише видання, цитуючи слова “дипломатичного джерела однієї великих країн ЄС”. – “Ми не повинні більше проводити ніяких переговорів з ними, тому що це було б зрадою по відношенню до Євромайдану” [11].

“Українська влада не має права застосовувати силу проти демонстрантів, які проводять мирний протест на Європейській площі, проти рішення українського уряду не підписувати Угоду про асоціацію з ЄС”, – йдеться в заяві депутатів Європарламенту. “Інакше будуть серйозні наслідки”. Так Європарламентарі висловили свою “найсильнішу підтримку багатьом тисячам українців, які збираються на Євромайдані в Києві та в інших містах всією Україною” на лютному холоді, протестуючи проти рішення уряду, що “позбавляє їх європейського майбутнього” [12].

Підтримка світової спільноти а також жорстока позиція уряду щодо протестувальників застала вийти на вулиці своїх міст мільйонів українців. Майдан Незалежності перетворився на домівку протестувальників, де вони жили на протязі трьох місяців. Протести охопили всю країну. Починаючи зі столиці і закінчуючи маленькими селами, де також збирались народні віча, щоб виявити підтримку мітингувальникам а також виступити проти корупції, несправедливості, соціальної нерівності, яку допустила команда Януковича. Мітинги на знак підтримки українців проходили у більшості країн світу. Навіть в Росії, влада якої підтримувала Януковича на Красній Площі відбувалися виступи на знак солідарності з українським Євромайданом.

Коли протистояння на Майдані переросли у силові дії мітингувальників із силовиками, то вся світова спільнота закликала до мирного вирішення конфлікту в Україні, при тому засуджуючи політику владних структур, які допускають жорстокі силові дії. Так в кінці січня Андерс Фог Расмуссен рішуче засудив насильство в Україні і закликав сторони до діалогу. “Я із занепокоєнням стежу за подіями в Україні і рішуче засуджую насильство. Підкреслюю, що уряд несе відповідальність за деескалацію кризи і захист мирних демонстрантів. Я закликаю всі сторони уникати насильства і працювати над вирішенням, заснованому на діалозі”, – сказав Расмуссен журналістам [13].

Після подій на Євромайдані а також відхилення від обов’язків президента Януковича конфліктні ситуації в нашій державі не припинились і не вирішились. Прихід

до влади нового тимчасового уряду не влаштував проросійсько настроєне населення держави, яке зацьковане та заангажоване російськими ЗМІ. В східних районах України почалися мітинги проти “бандерівської влади”, проти євроінтеграції та на знак прихильності до Російської Федерації. Цей кризовий період призвів до відділення Автономної Республіки Крим від України та приєднання півострова до Росії. А також до створення в східних областях (Донецька, Луганська) терористичних угруповань, які захопили владу на місцях.

Здається що зараз конфліктні події в нашій державі досягнули свого піку. Масова кількість загиблих українців, втрата Криму, буремний схід, присутність військ Російської Федерації на території України – це неповний список проблем, які охопили українців та в яких безпосередньо залучена сусідня нам держава Росія. Україна стала в центрі уваги практично всіх зустрічей міжнародної спільноти.

Росія, ядерна держава, нанесла удар по країні, якій Росія гарантувала безпеку після того, як Україна роззброїлася від третього за потужністю ядерного потенціалу. Цим Росія кинула виклик ООН. Насправді Генеральна Асамблея може прийняти низку рішень. Наприклад, стосовно ембарго на постачання військової техніки в Росію, стосовно військово-технічної співпраці. Може бути вирішення питання з розгляду перспективи миротворчих сил і т.д. Тобто дуже багато питань, які розглядаються на цьому рівні [6]. Проте, жодних реальних дій з боку ООН ми не побачили. Жодних міжнародних правових підстав для відділення Криму немає. Майбутнє Криму висловили самі кримчани, яких заангажували проросійські люди. І кожний з нас розуміє, що на референдумі про статус Криму були масові махінації.

Росія під керівництвом В.Путіна живе та діє методами XIX ст., що є неприпустимим для країни-члена Ради Європи. А тому ситуація, що склалася в Україні, є прикладом справжнього виклику для всього європейського континенту та його стабільності. Потрібно сказати, що увесь світ став на наш бік. З боку України та українських політиків багато зроблено. Досить активно у останніх кризових ситуаціях відіграла роль публічна дипломатія, тобто тут мається на увазі численні зустрічі з європейськими політиками українських політиків та їх просьби відреагувати на події в Україні. Так практично весь європейський простір, всі європейські регіональні організації а також важливі центри сили – США, Японія, Канада, Китай на нашому боці, окрім держав СНД, Північної Кореї, Сирії, які підтримують Росію. Результатом дій підтримки України світовою спільнотою стали міжнародні санкції проти Росії. Перш за все це осуд Путіна та його уряду на міжнародному рівні. Наступним є економічні санкції, наслідком яких стало падіння курсу рубля, обвал акцій бюджетонаповнюючих російських компаній, величезні іміджеві втрати тощо.

Отже, роблячи висновок, перш за все потрібно сказати що міжнародна спільнота у якості міжнародних організацій підтримує прагнення українців до підвищення рівня демократії та стабільності в державі. Роль міждержавних інституцій у вирішенні політичних протиріч в державі є досить великою, адже відчуваючи підтримку з боку об'єднаної Європи ми стараємось

підняти рівень нашої країни а також дотримуватись норм та принципів міжнародного права.

Проте варто сказати, що Україна довгий час була буферною зоною між Сходом та Заходом. І з однієї сторони здається, що міждержавній спільноті ця позиція для України є досить вигідною, щоб згладжувати конфлікти між двома великими сторонами. Проте судячи із останніх подій в державі, судячи з того яку агресію по відношенню до України виявляє Росія, здається що наша держава більше не може бути між європейським й євразійським полюсами. Тепер стає зрозуміло, що вибір лише один – це європейська і євроатлантична інтеграція. І хочеться вірити, що агресія Росії і поведінка України змінила і позицію Європи. Також потрібно додати, що доки в країні триватимуть протистояння між різними політичними силами, то наша ситуація буде складною і тільки узгодження всіх позицій і компроміс зможуть вирішити всі проблеми. З подій останніх десятиліть ми зрозуміли, що нас підтримує міжнародна спільнота, підтримує наші прагнення до змін та кращого життя, проте заможну і розвинену державу нам ніхто не подарує, поки ми самі її не побудуємо. Замість нас самих ніхто не піде воювати на нашій землі, поки ми самі не згуртуємо свої сили і не покажемо чого ми дійсно варті.

Список використаних джерел

1. Гетьманчук М. Політологія: навч. посіб. / М.Гетьманчук. – К.: Знання, 2011. – 415 с.
2. Документ УНЦПД із оцінювання політичних ризиків. – лютий 2014 р. – Вип.11. – Суспільно-політична криза [Електронний ресурс]. – Режим доступу: chrome-extension://oemmnndcblldboiebfnladdacbfmadam/http://www.ucipr.kiev.ua/userfiles/Political_risks11_Jan2014u.pdf
3. Гордієнко М. Політичний конфлікт як спосіб існування соціуму / М.Гордієнко. – Наукові записки Інституту політичних і етнонаціональних досліджень ім. І.Ф. Кураса НАН України. – К., 2008. – Вип.41. (підсерія “Курасівські читання”). – 267 с.
4. Сушко О. Вплив Помаранчевої Революції на міжнародні відносини [Електронний ресурс] / О.Сушко // Євроатлантична Україна. – лютий 2005. – Режим доступу: http://www.ea-ua.info/main.php?parts_id=5&news_id=81&news_show_type=1
5. Karatnycky A. Ukraine's orange revolution [Електронний ресурс] / A.Karatnycky // Foreign Affairs. – March/April, 2005. – Режим доступу: http://www.foreignaffairs.com/articles/60620/adrian-karatnycky/ukraines-orange-revolution
6. Чалий В. Виведення українських військ з Криму має відбуватися лише під наглядом ООН [Електронний ресурс] / В.Чалий // Ера FM / 24.04.2014. – Режим доступу: http://www.razumkov.org.ua/ukr/article.php?news_id=1111
7. Національна безпека і оборона. – № 6 (143). – К.: Український центр економічних і політичних досліджень імені О.Разумкова, 2013. – 56 с.
8. Гальчинський А. Помаранчева революція і нова влада / А.Гальчинський. – К.: Либідь, 2005. – 368 с.
9. Kuzio.T. From Kuchma to Yushchenko. Ukraine's Presidential Election and the Orange Revolution [Електронний ресурс] / Т.Kuzio // Problems of Post-Communism. – March/April, 2005. – Режим доступу: http://www.taraskuzio.net/Comparative%20Politics_files/electionorangerevolution.pdf
10. 5-річчя Помаранчевої революції в оцінках експертів (опитування Фонду “Демократичні ініціативи імені І.Кучеріва”) [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://dif.org.ua/ua/archive/press_releases_archive/grtjtyj7i.htm
11. У ЄС оточення Януковича вважають брехунами і бандитами. – EU Observer [Електронний ресурс] / iPress.ua / 10.01.2014. – Режим доступу: http://ipress.ua/news/u_yes_otochennya_yanukovycha_vvazhayut_brehunamy_i_bandytamy_eu_observer_37753.html?
12. Європарламент попередив Януковича про наслідки за розгін Майдану [Електронний ресурс] // iPress.ua / 26.11.2013. – Режим доступу: http://ipress.ua/news/ukrainska_vlada_ne_mozhe_zastosovuvaty_sylu_prot_yevromaydanu_yep_33957.html

13. Генсек НАТО призывает стороны конфликта в Украине к диалогу [Електронний ресурс] // Риа Новости Украина / 27.01.2014. – Режим доступу: <http://rian.com.ua/politics/20140127/339916150.html>

References

1. Getmanchuk M. Politologia: nawch. pos. / M.Getmanchuk. – K.: Znannya, 2011. – 415 s.
2. Dokument UNCPD z iscinjuvannya politychnykh ryzkyv. – Ijutyj 2014. – Vyp.11. – Sypilno-politychna kryza [Elektronnyy resurs]. – Regym dostupu: chrome-extension://oemmnndcblbdoiebfnladdacbfmadadm/http://www.ucipr.kiev.ua/userfiles/Political_risks11_Jan2014u.pdf
3. Gordienko M. Politychnyj konflikt jak sposib isnuvannya sotsiumu / M.Gordienko. – Naukovi zapysky Instytutu politychnykh i etnonacionalnykh doslidzhen im. I.F. Kurasa NAN Ukrainy. – K., 2008. – Vyp.41. (pidseriya “Kurasivski chytannya”). – 267 s.
4. Sushko O. Vplyv Pomaranchevoyi revolyutsiyi na mignarodni vidnosyny [Elektronnyy resurs] / O.Sushko // Euroatlantychna Ukraina. – Ijutyj 2005. – Regym dostupu: http://www.ea-ua.info/main.php?parts_id=5&news_id=81&news_show_type=1
5. Karatnycky A. Ukraine's orange revolution [Elektronnyy resurs] / A.Karatnycky // Foreign Affairs. – March/April, 2005. – Regym dostupu: <http://www.foreignaffairs.com/articles/60620/adrian-karatnycky/ukraines-orange-revolution>
6. Chaly V. Vyvydennya ukrainykh viysk z Krymu maye vidbutys lyshe pid nahlyadom OON [Elektronnyy resurs] / V.Chaly // Era FM / 24.04.2014. – Regym dostupu: http://www.razumkov.org.ua/ukr/article.php?news_id=1111
7. Nacionalna bezpeka i oborona. – № 6 (143). – K.: Ukrayinskyy centr ekonomichnykh i politychnykh doslidzhen imeni O.Razumkova, 2013. – 56 s.
8. Halchynskiy A. Pomarancheva revolyutsiya i nova vlada / A.Halchynskiy. – K.: Lybid, 2005. – 368 s.
9. Kuzio.T. From Kuchma to Yushchenko. Ukraine's Presidential Election and the Orange Revolution [Elektronnyy resurs] / T.Kuzio // Problems of Post-Communism. – March/April, 2005. – Regym dostupu: http://www.taraskuzio.net/Comparative%20Politics_files/electionsorangerevolution.pdf
10. 5-rychchya Pomaranchevoyi revolyutsiyi v otsinkah ekspertiv (opytuvannya Fondu “Demokratychni initsiatyvy imeni I.Kucheriva”) [Elektronnyy resurs]. – Regym dostupu: http://dif.org.ua/ua/archive/press_releases_archive/gtrhtyj7i.htm
11. U EU otocennya Yanukovycha vvazhayut brehunamy i bandytamy. – EU Observer [Elektronnyy resurs] / iPress.ua / 10.01.2014. – Regym dostupu: http://ipress.ua/news/u_yes_otocennya_yanukovycha_vvazhayut_brehunamy_i_bandytamy_eu_observer_37753.html?
12. Yevroparlament poperedyv Yanukovycha pro naslidky za rozhin Maidanu [Elektronnyy resurs] // iPress.ua / 26.11.2013. – Regym dostupu: http://ipress.ua/news/ukrainska_vlada_ne_mozhe_zastosovuvaty_sylu_proty_yevromaydanu_yep_33957.html
13. Hensek NATO przyzyvaet storony conflictu v Ukraini k dyalohu [Elektronnyy resurs] // RIA Novosti Ukraina / 27.01.2014. – Regym dostupu: <http://rian.com.ua/politics/20140127/339916150.html>

Gekalo G.I., PhD student of Department of Political Science of V.Stefanyk Precarpathian National University (Ukraine, Ivano-Frankivsk), anja1712@ukr.net

International organizations in political conflicts and contradictions of modern Ukraine: concept studies

The maintaining of norms and principles of international law, guarantors of which now are the intergovernmental organizations is one of the fundamental values of our country. However, in recent decades, Ukrainian society is going through the most important and tragic page in its history, which is full of various contradictions and conflicts. Therefore, the role of international institutions in the political life of the state especially in internal conflicts is quite relevant and important. Therefore, the main purpose of the author is research of the role of international organizations in political confrontations in Ukraine, which took place in the twentieth century.

Keywords: internal political conflict, international organizations, globalization, norms and principles of international law.

Жекало А.И., аспирантка кафедры политологии, Прикарпатский национальный университет им. Василия Стефаника (Украина, Ивано-Франковск), anja1712@ukr.net

Международные организации в политических противоречиях и конфликтах современной Украины: концепция исследований

Поддержание норм и принципов международного права, гарантами которых в современных условиях выступают межгосударственные организации, является одним из фундаментальных ценностей нашего государства. Однако в последние десятилетия украинское общество переживает наиболее важную и одновременно трагическую страницу истории, которая насыщена разнообразными противоречиями. Поэтому роль этих межгосударственных институтов во внутривнутриполитической жизни, а точнее во внутривнутриполитических конфликтах является весьма актуальной и важной. Поэтому главной целью автора является исследование значения международных организаций в политических противоречиях в Украине, которые имели место в XXI веке.

Ключевые слова: внутривнутриполитический конфликт, международные организации, глобализация, нормы и принципы международного права.

* * *

УДК 323(477)

Ключник Р. М.

аспірант кафедри політології, Дніпропетровський національний університет ім. Олеса Гончара (Україна, Дніпропетровськ), ruslan-dne@yandex.ru

ОСНОВНИ ВИМІРИ СУЧАСНОЇ ПОЛІТИЧНОЇ КРИЗИ В УКРАЇНІ

Розкрито сутність політичної кризи в Україні як багатовимірною процесу, що охоплює різні сфери життя суспільства. Проаналізовано легітимізаційний, аксіологічний та комунікативний виміри сучасної політичної кризи. Досліджено динаміку розгортання кризових явищ з виокремленням особливостей кожного етапу. У роботі використано системний, структурно-функціональний, порівняльний та інші методи. Революція 2014 р. розглядається як наслідок низки суперечностей в українському суспільстві. Підкреслено, що системна криза заклала підвалини нового конституційного, політичного і правового устрою.

Ключові слова: політична система, політична криза, політична комунікація, революція, політичні цінності.

Перша половина 2014 р. запам'ятується світові численними подіями у різних країнах світу, у тому числі такими, що призвели до людських жертв. Так, громадянські заворушення і бойові дії відбувалися у Нігерії, Венесуелі, Іраку, Центральноафриканській республіці та низці інших держав. Втім, увага світової спільноти протягом останніх місяців прикута перш за все до України, яка переживає одну з найтяжчих криз за всю історію. Розпочавшись як суто політичний процес, криза вийшла за межі власне політичної сфери і охопила економічну та соціальну сфери життя українського суспільства. Незавершеність та суперечливість цих подій не перешкоджають науковій рефлексії і осмисленню ролі поточної кризи у розвитку вітчизняної політичної системи.

Мета нашої роботи – розкрити сутність та основні виміри сучасної політичної кризи в Україні.

Дана проблематика є ґрунтовно дослідженою у працях вітчизняних вчених, які приділяли увагу різним аспектам української політичної кризи. Так, І.Іщенко розглядає етнонаціональні передумови політичних конфліктів на вітчизняних теренах. А.Колодій досліджує аксіологічний вимір політичної кризи як наслідку конфлікту між Сходом та Заходом. У працях І.Хижняка розкрито проблеми комунікації між учасниками політичного процесу в умовах кризи. Вагомий внесок у дослідження політичних криз зробили також О.Максимова, В.Паніотто та інші автори. Втім, вітчизняна політична наука потребує комплексних